

der spurgte mig om Sagens Forløb. Jeg nævnede her, at Sigtelsen var kendt ubeføjet, at Rygtets Hovedkilde havde tilbagekaldt disse, og at en Dame, der havde sendt Rygterne videre, havde faaet en Bøde. Han spurgte mig, om det var rigtigt, at denne Bøde kun var paa 10 Kr., hvilket jeg jo maatte bekræfte. Vedkommende „vox populi“ fældede da sin Dom saaledes: „10 Kr. for en Kvindes Ære, det er it' møj!“

Jeg fremsender nærværende, da jeg kunde tænke mig, at den højtærede Justitsminister samler paa Materiale, der udviser, at vor Injuriestrafpraksis kan være *for* sløj. Hvis der er formildende Omstændigheder til Stede, bør Dommeren hellere undlade Bøden og nøjes med at mortificere, hvilket er det vigtigste; men skal der en Bøde, maa den være af en saadan Art, at den føles. In concreto virkede Sagen nærmest latterliggørende for min Klient, og jeg ønsker derfor ikke Gentagelser.

Det er rigtigt, at Injurielovgivningen bør være saaledes, at en høj Procent af Sagerne straks afskæres, da mange af disse Sager (Kværulant- og Vrvølesager) kun fortjener ringe Beskyttelse; men det er lige saa rigtigt, at der er visse berettigede Interesser, der bør værnes ikke blot mod ond og giftig Sladder, men ogsaa mod Videregengivelse af eksisterende, urigtige Rygter. Et saadant Værn er en følelig Bøde eller en mindre Hæftestraf, medens en latterlig lille Bøde absolut har den modsatte Virkning.

Med største Højjagtelse

Chr. Rimestad.
